

บทนำ

คุณเคยจินตนาการตัวเองในวัยสามสิบแปดไฉนบ้าง สำหรับฉัน อายุสามสิบแปดคือหญิงวัยกลางคนที่กำลังใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ทำงาน บริษัทเอกชนสักแห่ง เงินเดือนหลักแสน มีบ้าน มีรถ แต่งงานกับผู้ชายดี ๆ สักคน มีลูกชายที่กำลังจะเข้าสู่วัยรุ่น ลูกสาวในวัยกำลังน่ารัก ทุกเช้าคง วุ่นวายกับการเตรียมอาหารให้ลูกๆ และสามี ก่อนจะพาเด็กๆ ไปส่ง โรงเรียนแล้วเข้าทำงานช่วงเก้าโมง เกษียณตอนอายุห้าสิบห้า มีบ้านสวนที่ต่างจังหวัดสักหลัง ใช้ชีวิตกับสามีจนกว่าจะตายจากกัน ครอบครัวอบอุ่น เต็มไปด้วยรอยยิ้มและมีความสุข

“พี่จันทร์คะ”

เสียงเรียกหวานๆ ดังจันทร์ หรือ ‘ดาริกา’ ออกมาจากจินตนาการที่แสนเลิกล้ำกลับมาสู่ความจริง เจ้าของใบหน้าอ่อนเยาว์ที่ยืนยิ้มอยู่อีกฝั่งของโต๊ะคือ ‘อันนา’ ผู้จัดการคนใหม่ที่อายุน้อยกว่าเธอสามปีและเพิ่งมาเริ่มงานได้ไม่ถึงเดือน

“คะคุณหลิว”

“พี่จันทร์เห็นผลจากคุณโธ่หรือยังคะ แจ้งให้ไปนับสินค้าที่จะส่งทำลายอะคะ”

“เห็นแล้วค่ะ คุณหลิวมีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ” ดาริกาถามไปตรงๆ เหตุเพราะเธอทำงานที่นี้มาร่วมสิบปี ช่วงจังหวะที่ตำแหน่งซีเอฟโอ (Chief Financial Officer ผู้บริหารสูงสุดทางด้านการเงิน) ว่าง คนในแผนกต่างบอกว่าคุณธิดิผู้เป็นซีอีโอคงแต่งตั้งเธอขึ้นมาแน่ๆ เพราะทั้งอายุงาน ความรู้ ความสามารถต่างมีพร้อมจนเธอเฟลอคาดหวัง แต่แล้วอันนาก็ปรากฏตัว นั่นเป็นอีกครั้งที่ตอกย้ำว่าชีวิตเธอไม่ควรคาดหวังอะไรจริงๆ

“พี่จันทร์ช่วยไปกับหลิวได้ไหมคะ หลิวยังไม่รู้จักใครเลย”

ดาริกาลังเล เหตุเพราะงานตรงหน้ายังกองพะเนิน ช่วงที่ซีเอฟโอคนเก่าออกก็เป็นเธอดูแลงานส่วนนี้แทน พออันนามาก็ยังรับงานไปไม่หมด

“ไปเป็นเพื่อนหลิวหน่อยนะคะ เดี่ยวหลิวแจ้งคุณลุงธิดิให้เองค่ะ”

เอ๋ยมาเสียขนาดนี้ ดาริกาก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่ายกยัมบางแล้วตอบตกลง

“ขอบคุณมากนะคะ งั้นอีกยี่สิบนาทีเจอกันที่หน้าตึกนะคะ”

อันนามหันตัวกลับไปยังห้องทำงานของตน ทันทีที่ประตูห้องปิดลง เพื่อนร่วมงานที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็โถ่เก้าอื้อเข้ามามาหา

“พี่จันทร์ไม่น่าตอบตกลงเลย เป็นถึงผู้จัดการก็ให้ไปจัดการเองสิ”

“จริงด้วย มาแย่งตำแหน่งพี่จันทร์แท้ๆ ยังให้ช่วยอีก” อีกหนึ่งสาวที่นั่งอยู่ถัดไปหันมาผสมโรงด้วย

“ไม่เป็นไรหรอก คงสอนแค่ปีนี้แหละ ปีต่อๆ ไปคุณหลิวก็คงจัดการเองได้” ดาริกาตอบไปตามตรง ทำงานมาสิบกว่าปี คนเข้าๆ ออกๆ ล้วนมีไม่น้อย เจอผู้คนมาหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการผิดหวังครั้งล่าสุดด้วยแล้ว จึงค่อนข้างเฉยชา บอกตัวเองแล้วว่า ยังมีงานทำให้พอดำรงชีวิตไปในแต่ละเดือนได้ก็พอแล้ว เรื่องซิงดีซิงเด่นตัดไปได้เลย หลายคนที่ผิดหวังแทนยังยุให้เธอลาออกไปหางานทำที่ใหม่ที่เห็นคุณค่าบุคลากรมากกว่านี้ แต่เธอ

ก็ทำเพียงยิ้มรับ เธอเหนื่อยที่จะเริ่มต้นใหม่ เหตุเพราะชินกับการอยู่ใน safe zone

“แต่อร์ว่า...”

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้นที่โต๊ะของเพื่อนที่นั่งข้างๆ พอเห็นเบอร์ที่โชว์หรา หญิงสาวก็หน้าซีด “คุณหลิวโทร. มา คงไม่ได้ยินเรื่องที่เรามาท์กันหรอกนะ”

ประโยคดังกล่าวทำให้สองสาวที่ร่วมวงเมาท์มอยพร้อมใจกันเลื่อนเก้าอี้กลับที่ของตน หญิงสาวเจ้าของโต๊ะจึงหันมาทางดริกา

“รีบรับโทรศัพท์ก่อนเถอะ”

แม้จะสีหน้าไม่สู้ดี แต่เธอคนนั้นก็ยกโทรศัพท์ขึ้นมารับ ตอบไปเพียงคำเดียวแล้ววางลง “คุณหลิวให้ออร์เข้าไปพบอะ ทำยังไงดีล่ะพี่จันท์”

“คงไม่มีอะไรหรอก น่าจะสั่งงานมากกว่า เดี่ยวต้องออกไปข้างนอกกับพี่แล้วนี่” ดริกาวิเคราะห์ตามเนื้อผ้า เพราะนี่ก็ผ่านไปหลายนาที่หลังจากนัดกับเธอ

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” หญิงสาวยังคงใจคอไม่ดี แต่ก็ไม้อาจหลีกเลี่ยงจึงลุกจากโต๊ะทำงานไปเคาะประตูห้องผู้จัดการฝ่ายที่อยู่ห่างไปไม่กี่เมตร

ดริกาไม่สนใจมองตามเท้าสองสาวที่ร่วมเมาท์ก่อนหน้านี้ เธอเพียงจัดการงานที่ทำค้างอยู่ จัดการบันทึกข้อมูลต่างๆ แล้วปิดโน้ตบุ๊กเตรียมออกไปรออันนาที่หน้าตึกตามนัด ซึ่งยี่สิบนาทีไม่ขาดไม่เกิน หล่อนก็ตามมาพร้อมกับรถตู้คันหรูและคนขับรถส่วนตัว

“ไปกันเถอะค่ะพี่จันท์”

ดริกาก้าวขึ้นรถนั่งเบาะที่ว่าง ขณะประตูอัตโนมัติค่อยๆ ปิดก็แอบสำรวจพื้นที่ภายในไปพลางๆ รถคันนี้ไม่ใช่รถที่บริษัทจัดหาให้เพราะอันนามีรถและคนขับรถส่วนตัวอยู่แล้ว ได้ยินคนในแผนกพูดต่อๆ กันมา ว่า

ครอบครัวหล่อนฐานะดี บิดา มารดามีธุรกิจส่วนตัว และการมาทำงานที่นี่ก็เพื่อหาประสบการณ์ตามคำเชื้อเชิญจากเจ้าของบริษัท เห็นว่าอนาคตอาจมีการทำธุรกิจร่วมกัน

“หลิวต้องทำอะไรบ้างหรือคะพี่จันทร์”

“ไม่ต้องทำอะไรมากหรอกคะ เดี่ยวมีเจ้าหน้าที่คลังมาทำหน้าที่นับอยู่แล้ว มีเจ้าหน้าที่จากสรรพากรมาร่วมสังเกตการณ์ ส่วนเราก็แค่คอยตรวจสอบเอกสารให้ตรงกับสินค้าที่จะทำลาย แล้วเซ็นเอกสารหลังจบงานก็พอคะ”

“โอเคค่ะ หลิวใจชื้นมากเลยที่พี่จันทร์มาด้วย ขอบคุณมากเลยนะค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร” ดาริกาคิดว่าเป็นหน้าที่ที่ไม่ได้เหลือบ่ากว่าแรง

“ไม่เป็นไรไม่ได้ค่ะ พี่จันทร์สอนงานหลิวตั้งหลายอย่าง เอาดีกว่า วันนี้หลังเลิกงานเราไปกินข้าวด้วยกันสักมื้อนะคะ หลิวเลี้ยงเอง”

รอยยิ้มหล่อนแสนจริงใจ ดวงตาสุกสกาวสดใส จนแวบหนึ่งดาริกาอดอิจฉาไม่ได้ คนที่เกิดมาพร้อมทุกอย่างช่างแตกต่างจากมนุษย์หาเข้า-กินคำอย่างเธอจริงๆ

“ไม่ต้องก็ได้ค่ะ”

อันนาส่ายหน้า “ไม่ได้ค่ะ หรือว่าพี่จันทร์มีนัดคะ”

“เปล่าหรอกคะ พี่แค่...”

“นั่งตกลงตามนี้นะค่ะ”

อันนาไม่ฟังเหตุผลใดต่อ พอสรุปได้ก็หันไปทางคนขับรถขอให้จอดร้านอาหารญี่ปุ่นสไตล์โอมากาเสะให้ในช่วงเย็นวันนี้ ดาริกานั่งฟังพร้อมกับยกยิ้มเฉยชา ‘โอมากาเสะ’ ร้านอาหารญี่ปุ่นที่กำลังโด่งดัง คอร์สหนึ่งหลักพันถึงหมื่น แนนอนว่าเธอแทบไม่เคยเหยียดกายไปใกล้

สายตาที่อ่อนแสงลงตามวัยเหม่อมองไปนอกกระจกรถ นับวันความ

ต่างของชนชั้นในสังคมก็ชักจะห่างขึ้นทุกที และสิ่งที่น่าเศร้ากว่านั้นคือ เธอกลายเป็นชนชั้นแรงงานที่ไม่ว่าจะพยายามดิ้นรนแค่ไหนก็ไม่สามารถ ลืมตาอ้าปากได้

ดิวอียาบ

๑

สามสิบแปดปีที่ผ่านมา

งานและมืออาหารสุดหยาบผ่านไป ข้ากลับดารีกากับอันนาแหวะห้าง
สรรพสินค้าชั้นนำของย่านนั้น อันนามาเพื่อรับกระเป๋แบรนต์เนมที่สั่งจอง
ไว้ ส่วนดารีกาอาศัยติดรถมาลงเพื่อขึ้นรถไฟฟ้ากลับคอนโด

“พี่จันทร์ไปเดินเล่นด้วยกันก่อนไหมคะ”

คราวนี้ดารีกาไม่ปฏิเสธ เพราะระหว่างนั่งรถได้ยินบทสนทนาระหว่าง
อันนากับคนขับรถแล้วว่า ฝ่ายหลังต้องรีบไปสนามบินเพื่อรับมารดาอันนา
ที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ จึงอยากอยู่เป็นเพื่อนเพื่อตอบแทนที่อุตส่าห์
พาไปเลี้ยงมื้อค่ำ

“พี่โต้งมารับหิวได้ไหมคะ”

เสียงสองของหล่อนทำให้ดารีกาอมยิ้ม บุคคลปลายสายคงไม่พ้นคน
พิเศษแน่ๆ

“ขึ้นหิวเดินห้างรอนะคะ ถึงแล้วโทร. มาได้เลยน้า แล้วเจอกันค่ะ”
อันนาวางสาย แล้วหันมายิ้มสดใส “ไปเถอะค่ะ หลิวต้องแหวะหลายร้านเลย”

ดารีกายิ้มรับแล้วเดินตามไป ระหว่างทางจู่ๆ ก็มีเสียงเพลงยุค ๙๐

ดังแว่วมา พอมองหาต้นตอของเสียงก็พบว่ามาจากร้านขายเครื่องดนตรีมือสอง หน้าร้านมีทีวีจอใหญ่ที่กำลังเปิดวงดนตรีร็อกชื่อดังของยุค

เธอยืนมองแล้วหวนนึกถึงวันเวลาเก่าๆ ชีวิตที่ผ่านมาแม้จะเต็มไปด้วยข้อจำกัดและความเคร่งเครียด แต่ก็มีช่วงหนึ่งที่ผ่อนคลายและได้ใกล้ชิดผู้คนในวัยเดียวกัน จึงเอ่ยบอกคนที่เดินผ่านไปมาว่า “คุณหลิวคะ พี่ขอเวะดูของสักครู่นะคะ”

“ให้หลิวไปเป็นเพื่อนไหมคะ”

“ไม่เป็นไรคะ คุณหลิวรีบไปรับของดีกว่า เดี่ยวพี่ตามไปค่ะ” ดาริกาชินเสียแล้วกับการอยู่ลำพัง อีกทั้งรู้ว่ารสนิยมคนเราไม่เหมือนกัน มีสิ่งที่ชื่นชอบต่างกัน แยกย้ายกันทำธุระของตัวเองน่าจะดีกว่าทั้งสองฝ่ายมากกว่า

“ได้ค่ะ พี่จันทร์ดูได้ตามสบายเลยนะคะ หลิวอาจใช้เวลาสักนิดหนึ่ง”

ดาริกาพยักหน้า แล้วเดินแยกไปยังร้านขายแผ่นซีดี เมื่อก่อนเธอชอบฟังเพลงมาก เพราะช่วยฆ่าเวลาในยามเหงาได้ดี

“สวัสดีครับ เลือกชมได้ตามสบายเลยนะครับ”

เธอยืนรับโดยไม่เอ่ยอะไร เครื่องดนตรีหลากหลายถือว่าแปลกใหม่สำหรับเธอ สมัยวัยรุ่นเคยมีเลี้ยวหนึ่งที่อยากเล่นเครื่องดนตรีเป็นสักขี้นอยากเป็นคนเท่าๆ ที่เล่นกีตาร์หรือตีกลองเป็น แต่ความชอบเพียงเล็กน้อยก็ถูกมารดาปิดกั้นด้วยคำว่า ‘เสียเวลา’ ขยันเรียนหนังสือจะดีกว่า และเมื่อผลการเรียนเธอไม่ได้ตามเป้าก็ถูกส่งไปอยู่บ้านย่าที่ต่างจังหวัดในช่วงมัธยมปีที่หก เพื่อตัดนิสัย มารดาบอกว่าถ้าเธอพิสูจน์ตัวเองได้จะได้กลับมา

“ช่วงนี้เทรนด์ยุคปี ๙๐ ปี ๒๐๐๐ กำลังมาเลย ร้านเรามีแผ่นซีดีเพลงเก่าๆ ด้วยนะคะ”

เสียงพ่อค้าทำให้ดาริกาตั้งสติมาอยู่กับปัจจุบัน แผ่นซีดีราคาหลายร้อยเมื่อหลายสิบปีก่อนตอนนั้นแทบไร้ราคาค่างวดเพราะเพลงเหล่านี้หาฟังได้แล้วตามสตรีมมิงระดับโลกหลายเจ้า ตอนแรกเธอไม่รู้จะซื้ออะไรจึงคิดจะเดินออกมา แต่เห็นป้ายหน้าร้านว่าจะยกเลิกกิจการในวันพรุ่งนี้ จึงอดเห็นใจ

ไม่ได้ กลับเข้าไปเลือกใหม่อีกครั้ง ปกซีดีที่สี่ซีดีไปตามกาลเวลาทำให้หนึ่งถึงบรรายากาศเก่าๆ ที่คุ้นเคย เมื่อก่อนพี่ชายเธอก็ชอบฟังเพลงมาก เคยมีโอกาสไปยืนเลือกด้วยกันและผลสุดท้ายก็ได้มาคนละแนวเพลง

‘แกก็ฟังแต่เพลงลูกกวาด’

เป็นประโยคก่อนขอของพี่ชายที่ยังจำได้ดี เมื่อก่อนเธอมักสงสัยว่าทำไมคนแก่ชอบพูดถึงแต่เรื่องเก่าๆ ซ้ำไปซ้ำมา พอเริ่มแก่เข้าจริงๆ ก็เหมือนจะเข้าใจแล้ว ‘เพราะเป็นสิ่งที่เดียวที่จะทำให้เราเข้าใจความทรงจำ ที่ไม่สามารถย้อนกลับไปได้’

“อันนี้แถม ไม่แน่ว่ายังฟังได้ไหม ถือว่าเป็นของที่ระลึกก็แล้วกันครับ ขอขอบคุณะครับที่มาเป็นลูกค้าคนสุดท้าย” เจ้าของร้านยื่นแผ่นซีดีเอ็มพีสามยี่ห้อประเทืองและแวมไพร์ใส่ถุงกระดาษให้ขณะเธอจ่ายเงิน

“ขอให้โชคดีนะคะ” เธอปลอบคนไม่เก่ง และไม่รู้ว่าอะไรจะไรมากไปกว่านี้

“ขอให้คุณโชคดีเหมือนกันครับ”

เป็นการบอกลาคนแปลกหน้าที่ไม่ค่อยชินเท่าไร ช่วงที่เดินห่างออกมา ดาริกาไม่วายหันกลับไปมองอย่างรู้สึกไม่สบายใจนิดๆ หรือเธอควรซื้ออะไรที่มีราคาแพงกว่าเดิมนี้หน่อยเพื่อให้กำลังใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ระหว่างลังเลเสียงข้อความของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เมื่อหยิบมาดูก็ทำให้เธอกลับมาอยู่ในโลกแห่งความจริงได้

‘กำหนดชำระบัตรเครดิตของคุณคือ...’

ดาริกาถอนลมหายใจยาว แล้วมุ่งหน้าไปขอของแบรนต์ห루ที่อันนา รับของ ‘ก่อนจะเห็นใจคนอื่น เธอควรสงสารตัวเองก่อน...’

ขอปแบรนต์เนมส์หรูเป็นสถานที่ที่ดาริกาไม่ได้มาเหยียดใกล้มากนัก เหตุเพราะไม่อยากพุ่มเพอຍเกินตัวจนทำให้ต้องติดบ่วงราชีนเงินผ่อน จึงเลือกที่จะไม่เข้าไปข้างในเพียงชะโงกมองหาอันนา ยังไม่ทันเจอก็สะดุดตากับ

ชุดเบรนต์หฐีสัตที่คล้ายคลึงคล้ากับที่เคยเห็นเมื่อวันวาน น้อยคนนักที่จะรู้ว่าความจริงชีวิตเธอไม่ได้รันทดแถมเช่นทุกวันนี้ เคยมีชีวิตช่วงหนึ่งเป็นดั่งลูกคุณหนู มีคนดูแลหลายสิบคน ข้าวของเครื่องใช้ล้วนเบรนต์เนมและอาศัยในคฤหาสน์หลังใหญ่

เรื่องราวก็เหมือนนิยายน้ำเน่าทั่วไป ลูกสาวเศรษฐีวัยรุ่นมาตกหลุมรักหนุ่มนักศึกษาจากการมาทัศนศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัย คบหาหลายปีจนเรียนจบ มองอนาคตสวยหรู จับมือกันฟันฝ่าอุปสรรค สัญญาจะรักกันจนตรานปล้นลมหายใจ แต่แล้วความจริงของโลกใบนี้ก็เริ่มต้นทดสอบ

เริ่มจากครอบครัวฝ่ายหญิงที่ขัดขวาง ทำให้ ‘ดารา-ray’ ยอมตัดขาดจากครอบครัวหนึ่งมาใช้ชีวิตกับ ‘ไพรัช’ จากคุณหนูที่ไม่เคยทำอะไรเองเปลี่ยนมาเป็นต้องทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะงานในบ้านหรือนอกบ้าน ทั้งสองร่วมทางกันเพียงห้าปี ดารา-ray ก็ทนความลำบากต่อไปไม่ไหว หอบลูกสาวหนีกลับไปบ้านบิดา

บ้านบิดาดารา-ray ราวระดับมหาเศรษฐี มีกิจการโรงแรมใหญ่โตหลายสาขา แต่ที่นั่นไม่มีใครอยากต้อนรับดารีกันนัก จึงถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำแต่เด็ก ส่วนมารดาที่ต้องพิสูจน์ตัวเองทุกอย่าง กว่าจะมีตัวตนได้และกดดันให้เธอพิสูจน์ตัวเองเพื่อให้ตาสนใจบ้าง

ดารีก็ได้พบมารดาน้อยครั้ง แต่ท่านก็ยังเห็นเธอสำคัญ ยังซื้อเสื้อผ้าของขวัญมาให้ตลอด จนวันหนึ่งตามีคำสั่งให้มารดาแต่งงานใหม่กับบุตรชายคู่ค้าในแวดวงธุรกิจเดียวกัน มารดาไม่ปฏิเสธ และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของการไร้ตัวตนเพราะฝั่งพ่อเลี้ยงก็ผ่านการมีครอบครัวและมีลูกติดหนึ่งคน การถูกแย่งความสนใจทำให้เธอค่อยๆ กลายเป็นเด็กร้ายกาจ นิสัยเสีย และเอาแต่ใจเพื่อเรียกร้องมารดากลับคืนมา แต่ในสายตาคณอื่นกลับไม่ใช่อย่างนั้น สุดท้ายเธอก็ถูกส่งไปอยู่กับบิดาด้วยเหตุผลว่าต้องการให้พบเจอความลำบากเพื่อตัดนิสัย

แล้วทำไมกลายเป็นแบบทุกวันนี้ล่ะเธอ

ก็เพราะดาริการู้ซึ้งแล้วว่าเหตุผลดังกล่าวไม่มีอยู่จริง ตอนโดนส่งไป เธอพยายามเต็มที่ ขยันเรียนจนเอนทรานซ์เข้าคณะแพทย์ ซึ่งถือว่าเป็นคณะที่ดีที่สุดในช่วงเวลานั้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้อะไรเปลี่ยนแปลง ยังคงไร้ตัวตน และเป็นแกะดำของตา ส่วนมารดาที่สนใจครอบครัวใหม่มากกว่า การพยศครั้งสุดท้ายจึงเกิดขึ้น เธอลาออกจากมหาวิทยาลัย เพราะทนความกดดันต่อไปไม่ได้ กลับไปอยู่กับย่า ตั้งใจเริ่มต้นชีวิตใหม่ ใช้ชีวิตเรียบง่าย พอใจกับความรักที่ยามอบให้

บิดาและพี่ชายหายไปตอนไหนนะเธอ ‘เซตแดน’ ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตในวันสอบวันสุดท้ายของเธอตอน ม. ๖ ส่วนบิดาก็ตรอมใจกับเหตุการณ์ดังกล่าวจนกลายเป็นซึมเศร้าและฆ่าตัวตายตามไปในหนึ่งปีหลังจากนั้น ดีที่ย่าจำปายังเข้มแข็ง ยืนหยัดอยู่ได้จนเธอกลับไปหา พ่อเธอสอบเพื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัยรอบใหม่ ท่านก็ย้ายมาเช่าบ้านอยู่ใกล้ๆ กับมหาวิทยาลัย ใช้ชีวิตอยู่สองคนเรื่อยมา

ทว่าดาริกายังไม่ทันได้ตอบแทนบุญคุณท่านก็เสียไปหลังจากเริ่มทำงานได้ไม่ถึงปี เธอโดดเดี่ยวตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีเพื่อนแท้ ไม่มีคนรัก มุ่งมั่นสร้างเนื้อสร้างตัว อย่างน้อยหากได้เจอมารดาอีกครั้งก็เป็นสิ่งยืนยันได้ว่า สิ่งที่คุณเลือกนั้นไม่ผิด แต่ก็นั่นแหละ โลกเราไม่ง่ายและสวยงามอย่างที่คิด หน้าที่การงานที่ท่วมเทเพียงพอแค่เลี้ยงชีพ ไม่ได้โดดเด่นจนทำให้ประสบความสำเร็จ ยังเป็นเพียงมนุษย์หาเช้ากินค่ำเหมือนประชากรส่วนใหญ่ของประเทศที่ต้องดิ้นรนต่อไป

“พี่จันทร์คะ”

เสียงเรียกทำให้ดาริกาเลิกจ้องจ้องชุดหูลุ ละสายตากลับมายังคนข้างๆ

“หิวเสร็จธุระแล้ว เราไปกินเลยไหมคะ”

“ให้พี่ช่วยถือไหมคะ” เธออาสาเมื่อหูลุตาแล้วเห็นข้าวของพะรุงพะรังทั้งสองมือเจ้านายที่อายุน้อยกว่าหลายปี

“ฉันหิวรบกวนหน่อยนะคะ หนักมากจริงๆ”

หญิงสาวส่งถุงกระดาษมาให้เธอสองสามใบ ยิ่งดีที่ฉันไม่ได้เอาเปรี๊ยะการมีน้ำใจ หรือแสดงกิริยาข่มผู้ใต้บังคับบัญชาจนโยนมาให้เธอทั้งหมด

“พี่จันทร์จะซื้ออะไรอีกไหมคะ”

“ไม่ค่ะ”

“ฉันรอกลับกันเลยนะคะ คนที่มารับหิวใกล้ถึงแล้ว”

แล้วสองสาวก็เดินหอบหิ้วถุงช้อปปิ้งเดินไปรอที่หน้าห้าง ไม่ถึงสิบนาที รถยุโรปคันหรูก็แล่นมาจอด ผู้ชายที่ลงมาทำให้ดาริการู้สึกประหม่า เพราะคือ ‘ต้นหน’ นักร้องนักแสดงชื่อดัง ทำไมเธอถึงรู้จักนะเธอ เพราะนอกจากจะเป็นบุคคลมีชื่อเสียงแล้ว เขายังเคยเป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอตอน ม. ๖ ด้วย

“ช้อปปิ้งอีกแล้วนะเรา”

“อีกแล้วอะไรกันคะ หิวไม่ได้ช้อปปิ้งตั้งสองอาทิตย์แล้วนะ” อันนากระแง้ากระแงอด ส่งถุงช้อปปิ้งให้ชายหนุ่มไปถือไว้ “นี่พี่จันทร์คะ รุ่งพี่ที่ทำงานหิวเอง”

ดาริกาทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะยังจำเธอได้อยู่ไหม ยี่สิบปีนับว่านานมากหลังจากจบมัธยมและเธอก็ไม่เคยติดต่อกับใครด้วย สมัยนั้นโซเซียลมีเดียต่างๆ ก็ยังไม่มี ช่วงกลับไปอยู่บ้านหลังลาออกจากมหาวิทยาลัยก็ไม่ได้พบเจอใคร มีเพียงข่าวคราวของบางคนเท่านั้น

“สวัสดีครับ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่หิวทำให้ต้องลำบาก” เขาว่าพลางใช้ตอกสะกิดหญิงสาวอ่อนวัยกว่า ให้เข้าไปหยิบถุงช้อปปิ้งคืนมา

“อื๊ย! ขอโทษค่ะ หิวลืมเลย”

เห็นหญิงสาวกุกกึ่งอหิวของแล้วยัดใส่มือชายหนุ่ม ซึ่งก็ได้แต่ยิ้มอ่อนน้อมใจก่อนจะหมุนตัวเอาของเข้าไปเก็บในรถ

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ได้ลำบากอะไร” ดาริกาตอบพร้อมกับส่งข้าวของใน

มือให้

“บ้านพี่จันทร์อยู่ที่ไหนคะ ให้หลิ่วไปส่งไหม”

“ไม่ต้องหรอกคะ พี่ขึ้นรถไฟฟ้าไปเร็วกว่า ฉันขอตัวเลยนะคะ” ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมต้องรีบร้อน แต่รู้สึกไม่อยากให้ต้นหนจำได้ วีรกรรมความเยือกหยิ่งสมัยนั้นของเธอธรรมดาเสียที่ไหน ด้วยความยังติดลุดคุณหนูสี่หน้า แววดา ทำทางไม่ต่างจากตัวร้ายในละครที่วิเลยกี่ว่าได้ ถ้าหากเขารู้ว่าเธอคือเด็กสาวในตอนนั้นคงหัวเราะอหาย อีกเหตุผลหนึ่งก็คงเป็นเพราะละอายแก่ใจระมั่ง เพราะโควตานักเรียนแพทย์ที่ได้ก็แย่งมาจากเขา แถมสุดท้ายก็ลงเอยที่เรียนไม่จบอีก

“เพื่อนหลิ่วละ”

“กลับไปแล้วคะ” อันนาตอบแล้วเดินผ่านไปขึ้นรถอีกฝั่ง “รีบไปเถอะคะ คันข้างหลังมองใหญ่แล้ว”

ต้นหนไม่วายมองตามแผ่นหลังที่เดินห่างออกไป

“เราไปกันเถอะคะ”

พอขึ้นไปนั่งบนรถได้ เขาก็เฝ้าถามอย่างสงสัย “เพื่อนหลิ่วเมื่อกี้ชื่อจันทร์เฉยๆ เหรอ”

“คะ พี่โตงรู้จักเธอคะ” อันนาเหล่มองอย่างจับผิด

“คูนๆ นะ”

“อย่าบอกว่าพี่โตงเคยตามจีบนะ” แม้จะดูเป็นไปได้อย่าง แต่ก็นึกเหตุผลอื่นไม่ออก จะบอกว่าเคยทำงานด้วยกันก็ไม่น่าใช่ เพราะเท่าที่รู้ ดาริกาก็ทำงานบริษัทแห่งนี้มาตั้งแต่เรียนจบเลย

“จะบ้าเหรือ” ต้นหนเริ่มส่งเสียงดัง

“ทำไมคะ จะบอกว่าพี่จันทร์ไม่สวยเหรือ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นนะ” อันนาขยับตัวหันมอง ดาริกาถึงจะอายุเกือบสี่สิบ แต่รูปลักษณะไม่ได้ตามอายุไปสักนิด หน้าตาโดดเด่น ผิวพรรณก็ไม่ได้หย่อนคล้อยอะไร บอกว่ารุ่นราวคราวเดียวกับเธอใครๆ ก็เชื่อ

ต้นหนถอนหายใจ “ก็สววย แต่ไม่ใช่สเปกพี่ ที่อยากรู้คือเธอคล้ายกับเพื่อนสมัยมัธยมของพี่คนหนึ่ง”

“สมัยมัธยม? ที่โรงเรียนต่างจังหวัดนะหรือคะ”

“อืม หลิวรู้ใหม่ว่าจันท์ ชื่อ นามสกุลอะไร” ต้นหนยังซักใช้

“ชื่อดาริกาอะ แต่นามสกุล อืม...เหมือนจะ พงๆ อะไรสักอย่างอะ”

อันหาไม่ค่อยมั่นใจ เพียงคຸ້ນๆ ว่าเห็นตอนท้ายเมล

ต้นหนรู้สึกมั่นใจขึ้นอีกนิด เพื่อนคนนั้นของเขาชื่อ ‘ดาริกา พงศ์-วสิษฐ์’ ยังจำได้เลยว่าตอนที่ได้เจอครั้งแรกเธอประหนึ่งมีวงแหวนแสนเจิดจ้าล้อมรอบ ใบหน้าเซิร์ธ ริมฝีปากกระจับ ดวงตาดีอดึงราวกับไม่สนใจอะไร สิ่งเหล่านี้ดึงดูดความสนใจใครคนหนึ่งเป็นอย่างมาก

“พี่ได้ทำหน้าที่แบบนั้น แสดงว่า ใช้คนเดียวกันใช่ไหมคะ”

“คงใช่ละ” ต้นหนแบ่งรับแบ่งสู้

“โลกกลมเหมือนกันนะคะเนี่ย มันแสดงว่าพี่จันท์ต้องรู้จักพี่วันศุกร์ด้วยสิคะ” อันหาขี้เกียจแล้ว

สีหน้าคนฟังเข้มข้นเมื่อได้ยินชื่อคนที่ไม่ถูกพูดถึงมานาน ‘วันศุกร์’ สงสัยเขาต้องหาโอกาสไปพบผู้หญิงคนนั้นอีกสักครั้งแล้ว

แม้จะเผชิญกับความแออัดในการเดินทางของรถไฟฟ้าทุกวัน แต่ดาริกาก็ไม่เคยชินได้สักที นี่ขนาดขึ้นเพียงสามสี่สถานีก็จะมาถึงห้องก็ถึงกับหมดแรง เธอวางกระเป๋าลงบนโต๊ะกลางแล้วเอนกายไปกับพนักโซฟา ผ่อนลมหายใจยาวอย่างเหนื่อยอ่อน บรรยากาศในห้องเงียบงันจนได้ยินเสียงรถราที่วิ่งอยู่บนถนน เสียงคุ้ยโทรศัพท์ที่แว่วเข้ามาของคนข้างห้อง และกลิ่นบุหรืจางๆ

ดาริกาพักสายตาดูอยู่ครຸ້ ก่อนจะลุกไปเปิดเครื่องกรองอากาศ เปิดแอร์ให้อากาศได้ถ่ายเท แล้วหยิบชุดนอนเข้าไปอาบน้ำชำระร่างกาย สักครຸ້ในกรุงเทพฯ ถือว่ายังไม่ดีเกินไป แต่เธอก็ยังต้องรีบนอนเพราะพรຸ້นนี้ยังต้อง

ลูกไปทำงาน เธอเช็ดผมให้หมาดๆ ขณะเดินมาหาโดร์เปาผมในลิ้นชักหน้า
ทีวีเพราะที่ประจำอย่างตู้ในห้องน้ำไม่มี จำได้ราวๆ ว่าคืนก่อนหน้าเธอนั่งเปา
ไปดูซีรีส์ไปน่าจะยังอยู่แถวนี้ หาไม้ทันทเจอก็กี่สะดุดกับกระเป๋าสะพายบนโต๊ะ
เสียก่อน ทำไม่รู้สึกว่าเหมือนมีบางอย่างหายไป

“ซิติเพลง” อุทานอย่างนึกขึ้นได้ ตอนที่อันนาหันมาหยิบถุงชอปปิงน่าจะ
จะติดไปด้วยแน่ๆ คนคิดจะลองเปิดฟังถอนหายใจนิดๆ ไม่น่าเชื่อว่าตัวเอง
จะหลงลืมได้ขนาดนี้ แต่เอาเถอะพรงนี้ค่อยถามอันนาคงได้ ระหว่างนี้ก็
เข้าไปหยิบกล่องเก็บของใบซึ่งที่อยู่ในลิ้นชักบนสุดของตู้เสื้อผ้าออกมา
ในนั้นมีของที่ทำให้นึกถึงอดีตมากมาย ทั้งเครื่องเล่นเกมกดของเซตแดน
ตุ๊กตาบาร์บี้ที่มารดาเคยซื้อให้ ชุดเจ้าหญิงที่บิดาเป็นคนซื้อ ตำราทำอาหาร
ที่เขียนด้วยลายมือของย่า และอัลบั้มรูปถ่าย ยิ่งเห็นก็ยิ่งคิดถึง หากทุกคน
ยังอยู่ เธอก็คงไม่โดดเดี่ยวเช่นนี้

ริมฝีปากบางยกยิ้มบางเบา ก็ทำได้เพียงคิดถึงนี่แหละ เธอหยิบ
เครื่องเล่นแผ่นซีดีออกมาแล้วเก็บกล่องไว้ที่เดิม จะลองเล่นตอนนี้ก็ไม่มีแผ่น
แถมถ่านสองเอ็กก็ไม่มี จึงทำได้แค่หยิบโทรศัพท์มาพิมพ์โน้ตไว้ว่าต้องซื้อ
อะไรเพิ่มเติมบ้าง ก่อนจะรีบเปาผมแล้วเข้านอน

ชีวิตยังคงดำเนินไปไม่ว่าเมื่อวานจะพบเจออะไรมา แผนกบัญชีก็ยังคง
วุ่นวายเหมือนปกติและดูจะมากขึ้นเมื่อใกล้ช่วงสิ้นเดือน ดาริกาลืมเรื่อง
ซิติเพลงไปชั่วคราวเพราะความวุ่นวายกับการปิดงบ ลืมแม้กระทั่งกินข้าว
กลางวัน มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของตึกโทร. มาบอก
ว่ามีแขกมาขอพบ จึงคิดว่าเป็นใครสักคนที่มาติดต่องานจึงรีบวางงานในมือ
แล้วลงไปที่ล็อบบี้ซึ่งจัดเป็นโซนสำหรับรับแขกของบริษัท

ช่วงบ่ายผู้คนถือว่าบางตา ดาริกานึกดำตัวเองนิดๆ ที่ไม่ทันถามว่าผู้
มาติดต่อคือใครจึงได้แต่ยืนมองหาคนคุ้นตา หรือไม่ก็ใครสักคนที่ดูเหมือน
มาติดต่องาน จนสบตากับหญิงสูงวัยคนหนึ่งเข้า พลันกายเธอก็ชาวบ ยืน

นิ่งไม่ไหวติง เสียงในหัวดังขึ้นว่าคงตาฟาด แต่พอผู้หญิงคนนั้นยื่นขึ้น สองขาของเธอก็ก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ

“จันทร์”

เสียงเรียกเหมือนการยืนยันว่าไม่ใช่ภาพหลอน ‘ดาราราย’ มารดาที่ไม่ได้พบร่วมสิบปี จู่ๆ ก็มาปรากฏกายต่อหน้า ดาริกากำมือที่สั่นระริกอย่างระงับอารมณ์แล้วเดินเข้าไปยังโต๊ะตัวที่มารดาเฝ้าอยู่

“สวัสดีค่ะ” เธอยกมือไหว้ตามมารยาท ไม่อยากแสดงอาการโกรธเคืองอะไร ไหนๆ ก็เป็นการเจอกันในรอบสิบกว่าปี

“ไม่เจอกันนานเลยนะ สบายดีไหมลูก”

คำถามแสนจะธรรมดา แต่คนฟังรู้สึกตื้อในอกจนใจสะท้อน เธอเรียนจบก็มาทำงานที่กรุงเทพฯ ขยันทำงานเพื่อสร้างตัวและดูแลย่า ทว่าทำงานได้ไม่ถึงปียากก็เสียด้วยโรคประจำตัว เธอจึงตั้งตัวไม่ทันและไม่สามารถจัดการอะไรได้ คนเดียวที่พอจะพึ่งพิงจึงมีเพียงมารดา เธอตัดสินใจโทร. หาท่าน แต่ท่านก็ไม่รับสาย ส่งกลับมาเพียงข้อความว่าไม่สะดวกจะติดต่อกับเธออีก นั่นจึงเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอติดต่อกับท่าน

“มีธุระอะไรหรือเปล่าค่ะ” ดาริกาก้าวออกไปตามตรง ด้วยนิสัยมารดาแล้วคงไม่ได้คิดถึงเธอเป็นแน่

สีหน้าคนฟังแปรเปลี่ยนไปชั่วขณะ กระนั้นก็ยังพยายามรักษาท่าทีอย่างสุดความสามารถ “เปล่า แม่แค่...อยากมาหา”

ดาริกายืนนิ่งไม่ไหวติง ในใจอดยี้มเยาะไม่ได้ ‘อยากมาหา’ คำพูดง่ายๆ เพียงแค่นี้เองนะเธอ แล้วทำไมถึงอยากมาตอนนี้ล่ะ สิบกว่าปีที่ผ่านมალะ ร้อยแปดคำถามดังก้องอยู่ในใจ แต่เธอก็เฝ้าพอที่จะกักเก็บความรู้สึก หาใช้สว่นน้อยที่พึงสูญเสียทุกอย่างเช่นวันวาน

“อยากดื่มอะไรไหมคะ ดิฉันจะสั่งให้”

“ขอน้ำผลไม้ก็แล้วกันค่ะ”

ดาริกาหมุนตัวไปยังมุมเคาน์เตอร์เครื่องดื่มประจำตึก สั่งน้ำผลไม้ให้

มารดาและกาแฟสำหรับตน ระหว่างยืนรอก็ไม่วายมองเงาสท้อนของ
มารดาผ่านตู้กระจกที่บรรจุเค้กนานาชนิด แม้ท่าทางท่านจะสงบนิ่ง แต่มื้อ
ก็พิมพ์โทรศัพท์ที่ไม่หยุดราวกับว่ากำลังวุ่นวายกับธุระบางอย่าง

รอไม่กี่นาทีเธอก็ถือถาดเครื่องดื่มและสิ่งเล็กๆติดไปด้วยสองชิ้น คง
เพราะได้กลิ่นอาหารท้องไส้เลยเริ่มประท้วง

“จันทร์ยังไม่ได้กินข้าวกลางวันเธอ”

“ค่ะ” เธอตอบตามมารยาทเช่นเคย ยืนแก้วผลไม้กับเค้กผลไม้ส่งให้
ท่านแล้วจับของตัวเองมาวางด้านหน้า

“น่าจะบอกแต่แรก เราจะได้ออกไปกินข้าวกันสักมื้อ”

มารดากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน มองเธออย่างพิณิจพิเคราะห์
“จันทร์เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ”

“สิบกว่าปีแล้วนี่คะ แต่คุณดูไม่เปลี่ยนไปเท่าไรเลยนะคะ” ดาริกา
เคยจินตนาการถึงมารดาหลายครั้ง คิดอยู่แล้วว่าคงไม่เปลี่ยนไปเท่าไร
เพราะท่านไม่รักใคร่ไปมากกว่าตัวเอง

“ไม่เปลี่ยนอะไร แม่แก่งตั้งเยอะ อายุก็จะหกสิบอยู่แล้ว โรคภัยก็
เยอะแยะ” ดารารายเอ่ย พลางเหลือบมองลูกสาวที่นั่งตรงข้าม “จันทร์แข็งแรงดีใช้ไหมลูก”

“ค่ะ” ดาริกาตอบเสียงเย็นชา เริ่มตักเค้กเข้าปาก พยายามอดทนเพื่อ
รอฟังจุดประสงค์การมาที่แท้จริงของมารดา

“แข็งแรงดีก็ดีแล้ว คนเราพอเริ่มอายุเยอะโรคภัยก็ถามหา ตอนนี้อยู่
ก็ป่วยจนเดินเหินไม่ค่อยสะดวก แม่เองก็ไม่ค่อยสบายเหมือนกัน”

มุมปากเธอยกขึ้นสูง นี่คงเป็นจุดประสงค์ที่ท่านมากระมัง “คุณป่วย
เธอคะ”

“ก็ออดๆ แอดๆ ตามประสาคนแก่นั่นแหละ เมื่อไม่กี่วันก็เพิ่ง
แอตมิตมา แม่เป็นโรคหัวใจนะ”

ดาริกาค่อนข้างตกใจ เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าโรคนี้ค่อนข้าง

ร้ายแรง “คุณไม่เห็นเคยบอก”

“ตอนอายุยังน้อยมันยังไม่แสดงอาการนะ พออายุเยอะขึ้นถึงเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลบ่อย” ดารารายตอบพลางหยิบน้ำผลไม้มาจิบ

“เอ่อค่ะ” ดาริกายังสับสนท่าที แม้จะพอเดาออกแล้วว่าท่านมาด้วยจุดประสงค์อะไร

“จันทร์ทำงานที่นีโอเคไหม อยากไปทำงานที่บริษัทพ่อเขาไหมลูก หรือจะไปทำบริษัทคุณตาก็ได้นะ”

เธอฮึ้นล่ำคออย่างห้ามไม่อยู่ “คุณพูดมาตรงๆ ดีกว่าค่ะ ระหว่างเรา อ้อมค้อมไปก็เท่านั้น”

ดารารายหน้าตึง ไม่คิดว่าบุตรสาวที่ไม่พบกันมานานจะยังนิสัยเหมือนเดิม อุตุส่าห์คิดจะค่อยเป็นค่อยไปแล้ว แต่พอเจออย่างนี้ก็ชักจะระงับอารมณ์ไม่อยู่ “นี่แกคิดว่าฉันมาเพราะมีจุดประสงค์เหรอ”

ท่าทีเรียบเฉยที่ไร้คำตอบ ก็เหมือนเป็นคำตอบที่ดี ดารารายจึงหยิบนามบัตรออกมาใบหนึ่งยื่นไปตรงหน้า

“อาทิศย์นี้แหกเวลาว่างไปที่นั่นหน่อยก็แล้วกัน”

ดาริกาเหลือบมองนามบัตรที่วางอยู่บนโต๊ะ เห็นว่าเป็นชื่อนายแพทย์ ณ โรงพยาบาลดังแห่งหนึ่ง

“บอกว่าฉันแนะนำให้มา ที่เหลือทางนั้นจะจัดการเอง”

หากเมื่อครั้งยังเป็นเด็กดาริกาคงไม่กล้าขัดคำสั่งใดๆ ของมารดา เหตุเพราะไม่อยากถูกส่งไปอยู่กับบิดาและพี่ชายที่ต่างจังหวัด เธอหลงละเลิงกับความมั่งคั่ง บ้านที่ใหญ่เหมือนกับวังของผู้เป็นตา เธอตั้งใจเรียนตามคำสั่งมารดาเพื่อให้ผู้เป็นตาพอใจ เธอเปรียบเสมือนสัตว์เลี้ยงแสนเชื่องของบ้านนั้น ให้หมอบ คลาน นั่ง เดิน ก็ไม่เคยปริปากบ่น

ทุกอย่างเหมือนจะดีอยู่หลายปี กระทั่งตามีคำสั่งให้มารดาแต่งงานใหม่ จากที่เคยเป็นที่หนึ่งของมารดาก็ถูกลดบทบาทลงอย่างรวดเร็ว จากที่ส่องรองจากตา ก็กลายเป็นที่ห้าต่อจากบิดาเลี้ยงและลูกชายของเขา และ

อีกปีต่อมาก็กลายเป็นถูกลืมเมื่อมารดามีลูกสาวคนใหม่

“ถ้าฉันไม่ไปล่ะคะ” ดาริกาเงยใบหน้าสบตา มีคนเคยบอกว่าการเจ็บปวดวัยเด็กไม่ว่าผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่มีทางลืม เธอยืนยันว่าเป็นความจริง

“แกช่วยฉันแค่นี้ไม่ได้หรอก”

“คุณยังไม่ได้บอกเลยว่าจะให้ฉันช่วยอะไร” ดาริกาเอ่ยเสียงเรียบ

ดาร์ารายชักสีหน้า เหลือบแลซ้ายขวาเพราะกลัวสายตาคนรอบข้างเท่าที่สืบค้นข้อมูลมา ดาริกาเรียบจบก็เข้าทำงานที่นี่และอยู่มาสิบกว่าปี แสดงว่าต้องมีคนรู้จักค่อนข้างมาก ไม่รู้ว่าจะสนิทถึงขั้นเล่าเรื่องส่วนตัวด้วยไหม หากรู้หาเธอมาด้วยจุดประสงค์อะไรไม่ว่าจะถูกตำหนิตีเดียมน ดีไม่ดีอาจมีคนค้นหน้าคุ้นตาเพราะเธอก็ออกงานสังคมบ่อยๆ หากมีใครจำได้จนตกเป็นข่าวอาจส่งผลลบกว่าเดิม

“ก็แค่อยากให้เห็นไปตรวจร่างกายสักหน่อย”

ดาร์ิกายกยืม เอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างใจเย็นที่สุด “เพื่ออะไรเธอคะ”

“เพื่อ...” ดาร์ารายอีกอย่างพูดไม่ออก

“อยากให้ฉันบริจาควหัวใจให้คุณ หรือบริจาคไตให้ลูกสาวคุณล่ะคะ”

ดวงตามารดาลอกแล่ก บ่งบอกว่าที่เธอพูดไปนั้นถูกเฟง ดาร์ิกามองบุคคลให้กำเนิดด้วยเวทดาวว่างเปล่า ถ้าจำไม่ผิดเหมือนน้องสาวต่างบิดาของเธอจะเป็นโรคไตแต่กำเนิด มาจนวันนี้อาการคงหนักขึ้นถึงได้บากหน้ามาขอให้เธอบริจาค

“คุณมีฐานะแค่นี้ใช้ไหมคะ”

“นี่แกจะไม่ช่วยน้องเธอ”

ดาร์ิกาชะงัก ไม่ทันเอ่ยอะไร มารดาก็ร่ายยาว

“แกอยู่ที่นี่มานานแล้วนี้ใช้ไหม ได้ข่าวว่ายังเป็นพนักงานธรรมดา ไม่ได้ตำแหน่งผู้จัดการอะไร เงินก็คงไม่กี่บาท ถ้าแกช่วยฉัน รับรองว่าแก

ไม่ต้องทนพ่อนคอนโด ฉันซื้อบ้าน ซื้อรถให้ยังได้”

“บอกมาว่าอยากซื้ออะไรของฉันตรงๆ ก็ได้ค่ะ จะทำเป็นห่วงใยไปทำไม”
ประโยคของเธอคงจี๊ดจ๊าดเข้าจังๆ มารดาที่สงวนท่าทีมาตลอดถึงได้เสียอาการ
ขนาดนี้

“แก! น้องเด็กเลี้ยงน้ำใจ น้องลูกอกตัณญ์!”

๒

รสชาติของการเป็นผู้ใหญ่

รอยยิ้มเธอยังติดอยู่มุมปาก กระบอกตาร้อนผ่าว แต่ก็พยายามกลืนเอาไว้ ในวัยสามสิบแปด เธอไม่อ่อนแอเหมือนเก่าอีกต่อไปแล้ว

“ฉันจะไปค่ะ ถือว่าเป็นการคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้คุณ” ดาริกาหยิบนามบัตรใบนั้นแล้วลุกเดินห่างออกมา ในใจยังแอบหวังจะมีคำพูด ‘ขอบคุณ’ หรืออะไรทำนองนั้นจากมารดา แต่จนกว่าหลายก้าวก็มีเพียงความเงียบพอหันกลับไปก็พบว่าท่านเก็บของ เดินออกจากลิบบีไปแล้ว

ริมฝีปากบางเหยียดยิ้ม เงยหน้าขึ้นให้หยาดน้ำที่คลอหน่วยไหลกลับที่เดิม เธอเสียน้ำตาเพราะมารดามากเกินไปแล้ว

“จันทร์”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นอีกทำให้ดาริกาสะดุ้ง พอหันไปทางต้นตอของเสียงก็ยิ่งแปลกใจมากกว่าเดิม ทำไมพนักนี้ผู้คนที่ในอดีตถึงได้แวะเวียนมาให้ได้พบเจอบ่อยจัง

“จำฉันได้ใช่ไหม”

ดาริกาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ ทำไมจะจำไม่ได้ก็เพิ่งพบกันไปเมื่อวาน

แต่ไม่รู้ควรแสดงออกเช่นไร ไหนจะเหตุการณ์ก่อนหน้านี้อีก ไม่รู้เขาจะได้เห็น หรือได้ยินมากน้อยแค่ไหน

“จำได้สิ”

ต้นหนยกยิ้ม “ขอโทษที่เมื่อวานไม่ได้ทักทาย ฉันไม่แน่ใจว่าใช่เธอไหม”

“ไม่เป็นไรหรอก เมื่อวานเราก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แล้วนายมาที่นี่ทำไม มาหาคุณหลิวเหรอ” ดาริกาถามไถ่ เห็นความสัมพันธ์ของทั้งสองเมื่อวานก็เดาได้น่าจะมากกว่าคนรู้จัก

“ฉันเอาของมาคืน”

ดาริกามองถุงกระดาษในมือที่ติดเบรณด์ร้านขายเครื่องดนตรีก็พอนึกออก

“หลิวบอกว่าน่าจะเป็นของเธอ”

“ของฉันเอง ขอบใจนะ” ดาริกรับมาถือไว้

“ไม่คิดว่าเธอจะยังฟังเพลงจากแผ่นซีดี”

คำพูดของเขาทำให้เธอเหลือบขึ้นไปสบตา

“เอ่อ ขอโทษที่เสียมารยาท ฉันเปิดดูเพราะหลิวอยากรู้ว่ามันคืออะไร”

คำแก้ตัวของเขาถือว่าฟังขึ้น ไม่แปลกถ้าของอันนั้นจะติดไปกับเขา และก็ไม่แปลกที่คนคบหากันจะเปิดของส่วนตัวกันได้หากอีกฝ่ายอนุญาต

“ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้ซีเรียขนาดนั้น”

ต้นหนขมวดคิ้วราวแปลกใจ “เธอเปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ”

โดนทักขนาดนี้ดาริกาก็กลับสำรวจตัวเองก่อนอันดับแรก ครั้งสุดท้ายที่เจอต้นหนคงจะวันสุดท้ายของการสอบไพนัลช่วงมัธยมปีที่หก หลังสอบเสร็จเธอก็รีบกลับมาหามารดา พอกลับไปอีกครั้งก็พบว่าครอบครัวเขาย้ายออกไปแล้ว เธอก็ไม่ได้สนิทกับใครเป็นพิเศษและไร้อารมณ์จะติดตามถามไถ่เพราะแค่เรื่องตัวเองก็หนักหนา ยี่สิบปีไม่ว่างกายหรือจิตใจย่อมแปรเปลี่ยนไป

“ฉันดูแก่ขนาดนั้นเลยหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ตันหนส่ายมือพัลวัน “ฉันแค่ไม่แน่ใจ ก็เราไม่เจอกันนานแล้วนี่นา”

ก็จริงดังเขาว่า มันผ่านมายี่สิบปีแล้วนี่นา อีกอย่างนิสัยเธอตอนนั้นก็ไม่น่าคบเอาเสียเลย ใบหน้าที่มีริ้วรอยตามวัยกระจุกยืม “ตอนนั้นฉันคงร้ายกาจมากเลยใช่ไหม”

“ก็...แค่ไม่ค่อยเป็นมิตร” ตันหนตอบไปตามจริง “จะว่าไปก็ไม่ใช่แค่เธอหรอก เท่าที่จำได้เหมือนเพื่อนในห้องก็แอนด์เธอมากเหมือนกัน”

“ก็ฉันไปเพื่อแย่งโควตาของนายนิ”

“ไม่ใช่ฉันหรอก”

ประโยคที่จู่ๆ ก็แทรกมาทำให้ดารีกาแปลกใจ น้ำเสียงเขาดูกร้าวๆ พิกล “ไม่ใช่ นายเธอ”

“คนที่เธอแย่งที่นั่งนักศึกษาแพทย์ไป คือวันศุกร์”

“อืม โทษที เรื่องมันนานมาแล้ว ฉันจำไม่ค่อยได้ แล้วเขาเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม” ไหนๆ ก็เอ่ยขึ้นมาแล้ว จึงถามถึงตามมารยาท เธอจำได้เลาๆ ว่าตอนนั้นมีคนหนึ่งเหมือนเป็นคู่แข่งของตัวเอง นี่กว่าเป็นตันหนคนนี้เสียอีก

ดวงตาเขาวาวโรจน์ขึ้นชั่วอึดใจ เสียงที่เอ่ยออกมาแทบพร่า “เสียแล้ว”

คนฟังอดใจหายไม่ได้ ใบหน้าของคนที่ชื่อ ‘วันศุกร์’ ในความทรงจำก็แสนเลือนราง “เขาเสียเพราะอะไรหรือ”

ตันหนมองหน้าเธอ แววตาเต็มไปด้วยความหลากหลาย “อุบัติเหตุ”

“อายุยังน้อยแท้ๆ ไม่น่าอายุสั้นเลย เอ่อ คงไม่ใช่เพราะฉันใช่ไหม” ดารีกาอดถามไม่ได้ การแข่งขันย่อมมีแพ้ชนะ และที่เธอได้มาก็ไม่ถือว่าเป็นกลโกง อีกอย่างถ้าเรียนเก่งถึงขั้นเป็นตัวเต็งได้รับโควตา เขาก็น่าจะสอบรอบสองผ่านฉลุย หรือไม่ก็อดทนรอปีหน้าก็ยังได้

“เธอไปทำงานเถอะ” ตันหันเปลี่ยนเรื่องไปเสียเฉยๆ “ฉันไปก่อนละ บายนี้มึงงาน ไว้มีโอกาสค่อยเจอกันใหม่”

“อืม ได้สิ” ดาริการับปากตามมารยาท ในยุคสมัยนั้นนัดเจอกันได้ ง่ายๆ ที่ไหน ทั้งงาน ทั้งครอบครัว หาเวลาอยู่กับตัวเองยังยากเลย

“ขอเบอร์เธอหน่อยสิ”

“ได้สิ” ดาริกาไม่คิดมาก เมื่อเขายื่นสมาร์ตโฟนมาให้ก็พิมพ์เบอร์ลงไปทันที “นายดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะ เหมาะแล้วที่เป็นนักแสดง สมัยนั้นฉันจำได้ว่านายมั่นใจและชอบทำตัวโดดเด่น ไม่เห็นกลัวใคร เหมือนมีครั้งหนึ่งที่ลุกขึ้นเถียงแทนเพื่อนในชั้นเรียนด้วยนี่”

ตันหันกระตุกยิ้ม “ชอบทำตัวโดดเด่นนั่นฉันเอง แต่คนที่ออกตัวเถียงแทนเพื่อนนั้นวันศุกร์ต่างหาก”

คนฟังตีสีหน้าไม่ถูก ไม่คิดว่าจะจำผิด

“ฉันดีใจนะ ที่อย่างน้อยเธอก็ยังจำเรื่องของหมอนั่นได้บ้าง” แววดาคนพูดหมองเศร้า ไม่ได้สติเหมือนเมื่อวันวาน ‘เวลา’ คงดึงเอาหลายๆ อย่างจากเขาไปเหมือนกัน

“ไว้เจอกันใหม่นะ”

ดาริกายักหน้าก่อนจะเดินไปที่ลิฟต์ ไม่ลืมโบกมือลาเมื่อเข้าไปด้านในและประตูค่อยๆ ปิดลง พยายามเค้นความทรงจำเกี่ยวกับ ‘วันศุกร์’ ที่ตันหันเอ่ยถึง เขาหน้าตาเป็นยังไงนะ ทำไมตันหันถึงบอกว่าดีใจที่เธอยังจำเรื่องของวันศุกร์ได้ละ ยิ่งทบทวนก็ยิ่งหาสาเหตุไม่เจอ คงเพราะตอนนั้นเธอไม่เคยสนใจใครเลยนอกจากตัวเองกระมัง

แม้จะพยายามไม่ใส่ใจ แต่การพบมารดาครั้งแรกในรอบสิบกว่าปี อีกทั้งท่านยังมาแบบมีจุดประสงค์ก็ส่งผลให้สภาพจิตใจของดาริกาย่ำแย่จากที่แข็งแกร่งพึ่งพาตัวเองได้มาตลอดก็เริ่มอยากระบายความเจ็บช้ำนี้ให้ใครสักคนฟัง แต่ก็นั่นละ...เธอไม่เหลือใคร ไม่มีครอบครัวและเพื่อนที่

สนิท

“พี่จันทร์ ไม่สบายหรอคะ”

ประโยคสอบถามมาจากอันนา ที่วันนี้ต้องออกไปทำงานนอกสถานที่ด้วยกันอีกครั้ง

“นิดหน่อยค่ะ”

“หยุดพักดีไหมคะ สีน้าพี่จันทร์ไม่ดีเลย” หญิงสาวที่ยังไฟแรงและสดใสตามวัย จีบจ้องอย่างห่วงใย

ดารีกาถอนหายใจลังเล เพราะงานที่เหลือก็ค่อนข้างสำคัญ ทว่าใจก็พ้องว่าไม่ไหว

“หลิวจัดการที่เหลือได้ค่ะ พี่จันทร์หยุดได้เลย ไม่ต้องห่วงงาน”

จะบอกว่าไม่เชื่อมือก็ไม่ใช่ เพราะนอกจากประสบการณ์น้อย คุณสมบัติอื่นๆ ของอันนาถือว่าโดดเด่น ทั้งขยันขันแข็ง ลู่งาน เรียนรู้เร็ว ฉลาด และเอาตัวรอดได้เสมอ เท่าที่คลุกคลีกันมาเกือบสองเดือนก็รู้แล้วว่าอันนาเป็นผู้นำที่ดี จะดีกว่าเธอด้วยซ้ำโดยเฉพาะเรื่องความเด็ดขาด ผิดคือผิด ถูกคือถูก แถมยังมีศิลปะการพูดที่ไม่ทำร้ายจิตใจใคร

“ก็ได้ค่ะ งั้นพี่ฝากที่เหลือด้วยนะคะ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ พี่จันทร์พักให้สบาย เชื้อมือหลิวได้”

ดารีกาเชื่อตามนั้น จึงขอให้คนขับรถของอันนาแวะส่งที่ป้ายรถเมล์ข้างทาง ก่อนเปิดประตูก็ไม่วายกำชับ “ถ้ามีเรื่องด่วนอะไร โทร. หาพี่ได้ตลอดเลยนะคะ”

“ค่ะพี่จันทร์ พักผ่อนเยอะๆ นะคะ”

ดารีกาพยักหน้าก่อนจะถอยห่างออกมา ดีหน่อยที่วันศุกร์แล้วหวังว่าจะได้พักให้เต็มที่ก่อนที่วันอาทิตย์จะไปทำธุระของมารดาให้เสร็จสิ้นไป เธอผ่อนลมหายใจแล้วขยับมานั่งเพื่อหาข้อมูลสายรถเมล์ ที่นี้ไม่ค่อยไกลจากคอนโดนัก แต่เป็นเส้นทางที่จะออกนอกเมือง เห็นข้อมูลที่ขึ้นมาแล้วก็ต้องถอนหายใจอีกเฮือก ถ้ารถเมล์ก็ประมาณสองชั่วโมงเพราะเป็นเส้นทางที่

ค่อนข้างอ้อม แต่ถ้าเรียกแท็กซี่ก็ร่นเวลาได้ครึ่งหนึ่ง

ในสภาพที่ร่างกายและจิตใจอ่อนแอเช่นนี้ดาริกาก็เลือกใช้เงินแก้ปัญหา อย่างน้อยก็ได้พักเร็วขึ้นแถมไม่ต้องไปแออัดยัดเยียดกับผู้คนบนรถเมล์

แล้ววันอาทิตย์ก็มาถึง ดาริกาใช้เวลาในการเดินทางเกือบสองชั่วโมงกว่าจะเข้าไปถึงโรงพยาบาลเอกชนใจกลางกรุงตามนัดหมายของมารดา และด้วยค่าบริการที่ค่อนข้างสูงจึงไม่แปลกใจเลยที่ผู้คนจะบางตา เธอตรงไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ส่งนามบัตรให้ดู จากนั้นก็ถูกเจ้าหน้าที่พาไปกรอกเอกสารเพื่อตรวจร่างกายฉบับจัดเต็มตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า กว่าจะเสร็จก็ผ่านไปหลายชั่วโมง ท้ายสุดก็เอาเอกสารบริจาคร่างกายมาให้กรอกระหว่างรอฟังผลตรวจบางรายการจากแพทย์

“ฮารุจะรีบไปไหน รอแม่ก่อนสิ”

เสียงที่ค่อนข้างดังดึงความสนใจจากเอกสารตรงหน้าได้ ดาริกานหันไปมองตามสัญชาตญาณ พอเห็นว่าหนึ่งในสองคนนั้นคือใครก็รีบขยับไปหลบบริเวณมุขตึก

“พี่จันทร์จะมากี่โมงคะ”

“ป่านนี้คงกลับไปแล้วละ ลูกอย่าทำตัววุ่นวายสิ” ดารารายเอ็ดสายตาไม่วายกวาดมองรอบๆ อย่างหวาดระแวง

“ฉันหนูจะไปหาพี่จันทร์”

“จะไปทำไม ลูกควรกลับไปพักผ่อนได้แล้ว” ดารารายอ่อนนอกอ่อนใจในความตื้อตึงของลูกสาววัยสิบแปดปี

“หนูควรต้องเจอคนที่จะบริจาคไตให้ก่อนสิคะ”

“จะเจอไปทำไม หนูไม่เชื่อแม่เหรอ พี่เขาเต็มใจบริจาคให้หนูจริงๆ”

ดารารายปลอบประโลมเสียงอ่อน

“หนูจะถามพี่จันทร์เองคะ” ภาริตาหมุนตัวเดินจะเดินออกจากห้อง

แต่แล้วก็โงนแงงด้วยสภาพร่างกายที่ค่อนข้างอ่อนแอ

“ฮารุ!” ดารารายไวยวายเสียงดัง พยาบาลที่อยู่บริเวณนั้นก็รู้เข้าไปช่วยเหลือ

ดาริกาที่แอบมองอยู่ก็อดที่จะน้อยใจไม่ได้

“หนูไม่เป็นไรค่ะ” ภาริตายืนยันให้ทุกคนบริเวณนั้นสบายใจ พยาบาลที่เข้าไปเฝ้าระวังถึงได้ขยับห่างออกมา คงเหลือแต่ผู้เป็นมารดา “พาหนูไปหาพี่จันทร์หน่อยค่ะ”

“ป่านนี้คงกลับไปแล้วนั่นละ”

“คุณแม่...”

“อย่าคิดมากสิลูก ยังไงก็พี่น้องกัน จันทร์จะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ไม่ต้องสนใจหรอก หนูกลับมาแข็งแรงก็พอ”

สีหน้าภาริตาค่อนข้างตกใจ “คุณแม่พูดแบบนี้ได้ยังไงคะ”

“หนูก็อย่าคิดมากสิลูก อีกอย่างแม่ก็ไม่ได้ขอให้พี่เขาทำฟรีๆ ลักหน่อย แม่สัญญาแล้วว่าจะให้เงินพี่ไปตั้งตัว บางทีพี่เขายอมอาจจะเพราะได้เงินนี้ก็ได้”

“คุณแม่!”

“เชิญคุณดาริกาที่ห้องตรวจสามค่ะ”

เสียงเรียกของพยาบาลเหมือนระฆังที่ดังขึ้นเพื่อдингทุกคนให้มาเผชิญหน้ากัน ดาริกาออกมาจากมุมที่ยืนอยู่ หันมองทั้งสองคนด้วยแววตาเจ็บปวดที่ไม่อาจปิดบังได้

“จันทร์!”

มารดาเธอดูตกใจกว่าใคร สีหน้าไม่ถูกตั้งคนที่ตั้งตัวไม่ทัน

“คุณดาริกา เชิญค่ะ”

เสียงพยาบาลย้ำอีกครั้ง เสมือนให้ดาริกาคัดสินใจว่าควรทำเช่นไร ถอยหลังแล้วปล่อยให้ปัญหาของคนที่พยายามผลักเธอออกจากชีวิต หรือเข้าไปข้างในเพื่อให้ความตั้งใจแรกเริ่มนี้จบๆ ไป

ดาริกาหม้มริมฝีปากแล้วเข้าไปภายในห้องตรวจ พยายามเก็บอารมณ์ความรู้สึกเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เดินไปนั่งเก้าอี้ข้างโต๊ะของคุณหมอสูงวัยคนหนึ่ง

“คุณดาริกานะครับ”

“ค่ะ” เธอตอบอย่างเลื่อนลอย บอกตรงๆ ว่าจับใจความอะไรไม่ได้มากนัก รู้แค่ว่าร่างกายเธอแข็งแรง สมบูรณ์ดี ไม่มีอะไรน่าห่วง ส่วนผลตรวจทางแล็บไม่เกินหนึ่งสัปดาห์จะมีเจ้าหน้าที่โทร. แจ้งผล ช่วงที่เดินออกจากห้องตรวจแอบลุ้นว่าจะไม่พบมารดาและน้องสาว แต่ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างเท่าไร เพราะทั้งสองยังคงรออยู่ เมื่อเผชิญหน้าก็แทบจะเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่มีอะไรสนทนา บรรยายากจึงค่อนข้างตึงเครียด

“เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันดีไหมคะ” เป็นภาริตาที่พยายามควบคุมสถานการณ์ให้ดีขึ้น

“ไปที่ห้องพัคดีไหม” ดารารายช่วยเสริม เหตุผลหลักคงไม่กล้าสู่หน้าเจ้าหน้าที่ที่น่าจะได้ยินเรื่องราวก่อนหน้านี้ทั้งหมด

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันต้องรีบกลับ” ดาริกากล่าวเสียงเย็นชา กำลังจะเดินออกมาแล้ว แต่มารดาที่ร้องไห้อีกด้วยคำถาม

“จันทร์จะบริจาคไตให้น้องใช้ไหม”

ดาริกากำมือแน่น ตอบโดยไม่หันกลับไป “ค่ะ”

ดารารายยิ้มกว้าง ผ่อนลมหายใจเฮือก “ดีแล้วๆ ขอบใจมากนะลูก”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความปีติยินดีนั้นยิ่งทำให้ดาริกาสะเทือนใจเหมือนจะจำได้คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่าครั้งหนึ่งมารดาที่เคยให้ความพิเศษแบบนี้กับเธอ แต่ก็นั่นละ... นานจนแทบจำความรู้สึกเหล่านั้นไม่ได้แล้ว ดาริกาเดินห่างออกมา รอบนี้ไม่มีการร้อง มีเพียงประโยคตามหลังที่ทำให้เธอกลักรู้สึกก่อนสะอื้นไม่ไหว

“เสร็จเรื่องนี้เมื่อไหร่ ฉันจะโอนเงินให้”

“คุณแม่...”

เสียงถกเถียงของมารดา กับน้องสาวต่างบิดา ยังแว่วมาให้ได้ยิน ดาริกาพยายามเดินอย่างมั่นคงจนพ้นจากทุกคน ก็ทิ้งตัวลงนั่งอย่างไ้ เรี่ยวแรง ใบหน้าที่เรียบเฉยเป็นนิตยักระตุกยิ้ม ปล่อยให้น้ำใสๆ ร่วงหล่น ข้างแก้มโดยไร้เสียงพึมพาย ‘รสชาติการเป็นผู้ใหญ่ก็แบบนี้’ ทำได้เพียงปลด ปล่อยความเจ็บปวดเพียงลำพัง

ดาริกาปรากฏตัวที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่งในช่วงบ่ายของวันเสาร์ เธอได้ รับข้อความนัดหมายจากต้นหนซึ่งก็ไม่ลังเลที่จะมาตามนัด เพราะยังมีบาง เรื่องที่ยากรู้

“หวัดดี นายมานานแล้วหรือ” เธอกล่าวทักทายเมื่อพนักงานพามาถึง ห้องโพรเวตของร้าน สภาพห้องมืดซิดไม่ได้ทำให้แปลกใจนัก ก็เธอมาเจอกับนักแสดงชื่อดังผู้นี้

“เพิ่งมาถึงเหมือนกัน”

ไม่รู้ดาริการู้สึกไปเองไหม แต่ท่าทางเขาดูเย็นชากว่าสองครั้งก่อน อย่างเห็นได้ชัด

“สิ่งขนมก่อนไหม”

“อืม” ดาริกายิ้บเมนูมาพลิกดูรายการขนมและเครื่องดื่มแล้วสั่งไป เพียงอย่างละหนึ่ง ระหว่างรอออร์เดอร์ก็ไม่วายกวาดตามองรอบๆ ห้อง สิ่ง ที่แปลกไปมีเพียงกระจกดาซข้างตัวเขา

“ฉันมีของจะให้”

เหมือนเขาจะเห็นว่าเธอมองอะไรอยู่จึงนำขึ้นมาวางบนโต๊ะแล้วเลื่อน มาให้ พอเธอหยิบดูก็พบว่าข้างในเป็นเฟรนต์ชิปและซีดีเพลงหนึ่งแผ่น

“นาย...ให้ฉัน?”

“ไม่ใช่ของฉันหรอก ของใครคนหนึ่งที่ยากรวมบทั้งหมัดนี้ให้เธอนะ ฉันก็แค่สานต่อให้จบ”

“วันศุกร์” จู่ๆ ชื่อนี้ก็แวบเข้ามาในหัว เหมือนเจอกันครั้งก่อนต้นหน

ก็เอ่ยถึงชื่อนี้

“อืม เขาทำทุกอย่างนี้ให้เธอ”

ดารีกาหยิบสมุดเฟรนด์ชิปขึ้นมาเปิด เธอในตอนนั้นไม่สนใจเรื่องพวกนี้ ไม่เข้าสังคม ไม่คบหาใคร เพียงขยันเรียนเพื่อชิงโควตามาให้ได้เท่านั้น

หน้าแรกเป็นประโยคหนึ่งที่ถูกเขียนแทบจะเต็มพื้นที่
‘สวัสดีวันจันทร์’

เหมือนมีใครคนหนึ่งชอบทักทายเธอแบบนี้ ใบหน้าที่ประดับไปด้วยรอยยิ้มคล้ายชัดเจนนั่นมาในความทรงจำ เขาคนนั้นคือ ‘วันศุกร์’ ลินะ เธอลองเปิดไปหน้าอื่นๆ ก็พบว่า เป็นข้อความจากเพื่อนในชั้นที่เขียนค่อนข้างสั้น บางคนแค่ประโยคเดียวอย่าง ‘ขอให้โชคดี’ อ่านแล้วก็อดขำไม่ได้จริงๆ

“วันศุกร์มีความพยายามมากนะ ที่ขอให้เพื่อนๆ เขียนให้ฉัน” ยังจำได้ว่าตอนนั้นไม่มีใครชอบหน้าเธอสักคน ต่างก็รู้จักจุดประสงค์ที่เธอไปที่นั่น ก็เพื่อแย่งโควตาเรียนต่อที่มีจำกัด

“หมอนั่น ทำเพื่อเธอมากเกินไปด้วยซ้ำ”

น้ำเสียงจริงจังทำให้รอยยิ้มของดารีกาค่อยๆ จางลง เกือบลืมไปเลยว่าคนที่เธอเอ่ยถึงไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว “วันศุกร์ เสียเพราะอะไรกันแน่”

“อุบัติเหตุ ไมลี ถูกทำให้เป็นอุบัติเหตุมากกว่า”

คำตอบที่ได้ทำให้เธอตกตะลึง พุดเช่นนี้ก็หมายความว่าเขาถูกฆาตกรรมไม่ใช่เธอ

“สาเหตุมาจากเธอ”

ประโยคต่อมาทำให้เธอตัวขามากกว่าเดิม “เพราะ...ฉันเธอ”

ต้นหนทาก็เย็นชา โนม้ตัวเข้ามาทำสองแขนลงบนโต๊ะ “มันน่าโมโหก็ตรงที่เธอไม่รู้อะไรเลยนี่ละ ฮี! หมอนั่นมันคนโง่ซัดๆ” สีหน้าเขายิ้มเยาะในประโยคท้าย แต่เป็นรอยยิ้มที่หดหู่มากเลยทีเดียว

“ช่วยเล่าให้ฉันฟังหน่อยได้ไหม ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ยากับพ่อเธอไม่เคยเล่าให้ฟังเธอ” ตันหนถามกลับ ดวงตาที่จับจ้องยิ่งทำให้คนฟังร้อนๆ หนาวๆ

ดารีกาสายหน้า “พี่ชายฉันประสบอุบัติเหตุในวันที่ฉันกลับมากรุงเทพฯ นอนโคม่าอยู่หลายเดือนกว่าจะเสียชีวิต พ่อฉันตรอมใจเสียชีวิตหลังจากนั้นไม่กี่เดือน ยาก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องพวกนี้อีก”

“พี่ชายเธอกับวันศุกร์ประสบอุบัติเหตุวันเดียวกัน”

“หมายความว่ายังไง!” ดารีกาถามกลับในทันที ก็ก่อนหน้านี้ตันหนเพิ่งบอกว่าศุภฤกษ์เสียชีวิตเพราะเธอ หรือเธอจะเป็นสาเหตุของการสูญเสียเซตแดนด้วย

“ก็หมายความว่าเธอคิดนั้นแหละ”

ดารีกาลมหายใจสะดุด ช่วงเวลานั้นเธอมุ่งมั่นอยู่แค่การเรียน ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับใคร จะเกี่ยวกับเธอได้อย่างไร

“ไม่จริงใช่ไหม นายแค่หลอกฉันใช่ไหมหรือเปล่า”

“สองคนนั้นเสียชีวิตเพราะเธอ!”

เธอรู้สึกว้าวุ่นสับสนรอบกายพลันเงียบงัน ดวงตาพว้าวเลือนจนจับไฟก๊สไม่ถูก ลิงสุดท้ายที่ได้ยินเป็นเพียงเสียงเรียกของเพื่อนร่วมชั้นที่เชิญเธอมา

“จันทร์!”

ดารีกาตื่นมาในห้องสีขาวห้องหนึ่ง กวาดตามองเพียงรอบเดียวก็รู้ได้ว่าคงเป็นห้องพิเศษของโรงพยาบาลที่ไหนสักแห่ง เธอหลับตาลงเพื่อตั้งสติ ข้างกายเห็นเพียงเสาน้ำเกลือ เหลือบขึ้นไปอีกนิดบนโต๊ะข้างเตียงมีโทรศัพท์วางอยู่ จึงพยายามเอื้อมไปหยิบ แต่ยังไม่ทันถึง ก็มีเสียงแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“พี่จันทร์ พี่น่ะแล้วเธอคะ”

“คุณหลิว” ดารีกาเห็นว่าหน้าอย่างแปลกใจ เหตุใดผู้จัดการแผนกของ

เธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้

“อย่าเพิ่งลืมนะคะ ขอหลีกตามพยาบาลก่อน” อันนาปริ้เข้ามาดลัญญณ์เรียกพยาบาล ระหว่างรอก็กึ่งบังคับไม่ให้เธอขยับตัว ไม่เกินนาทีต่อมาทั้งหมอตทั้งพยาบาลก็กรูกันเข้ามาสี่ห้าคน ถามนู่น นี่ นั่น จนดารีกาเริ่มจะมีเหงื่ออึกรอบ

“น่าจะอ่อนเพลียเพราะพักผ่อนน้อย พอเจอเรื่องที่กระทบกระเทือนจิตใจเลยหมดสติครับ นอนพักสักคืนพรุ่งนี้ก็กลับบ้านได้แล้วครับ”

“ขอบคุณมากนะคะ” อันนาทำหน้าที่คนเฝ้าได้อย่างดี พอพยาบาลกลับหมดออกไปกันหมดก็ยังไม่วายหันมามองเธออีก “พี่จันทร์พักผ่อนเยอะๆ นะคะ ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น”

ดารีกายิ้มรับ กระนั้นก็ยังมึนงงสงสัยมากมาย “ว่าแต่ พี่มาอยู่ที่นี่ได้ยังไงคะ”

“พี่โด่งกับผู้จัดการพามาส่งค่ะ พี่จันทร์จำไม่ได้หรอกค่ะ”

พอโดนถามกลับถึงได้ใคร่ครวญดู เหมือนเธอจะหมดสติไปหลังจากรับรู้การเสียชีวิตของคู่ภรรยาที่เขตแดน “โด่งล่ะคะ พี่ยังมีเรื่องต้องถามเขาหน่อย”

“พี่โด่งบินไปทำงานต่างประเทศค่ะ น่าจะอีกสักพักกว่าจะกลับ” อันนาตอบไปตามจริง “พี่โด่งฝากขอโทษพี่จันทร์ด้วยค่ะ เขาบอกว่าตอนนั้นระงับอารมณ์ไม่อยู่ เลยหลุดคำพูดแรงแบบนั้น”

สีหน้าแววตาของต้นหนตอนบอกว่า ‘สองคนนั้นเสียเพราะเธอ’ เต็มไปด้วยความคับแค้นใจ ซึ่งถ้าเป็นเรื่องจริงตามที่เขาวา ก็สมควรแล้วที่จะโกรธเคือง

“พี่โด่งพูดอะไรกับพี่จันทร์เหรอคะ”

ดูเหมือนความสนิทสนมระหว่างต้นหนกับอันนาก็ยังพอมีช่องว่างอยู่ หล่นถึงได้ไม่รู้เรื่องนี้ “พี่ขอถามเรื่องส่วนตัวหน่อยได้ไหมคะ”

“หลีกกับพี่โด่งเกี่ยวข้องกันยังไงใช้ไหมคะ”

ดารีกาพยักหน้า ไม่ได้อยากละลาละลวงความสัมพันธ์ แต่ในเมื่อค่อนข้างสนิทกันก็อาจจะสอบถามสิ่งที่ติดค้างในใจได้

“พี่โด่งเป็นพี่ชายค่ะ ที่จริงหลิวเป็นลูกสาวของเพื่อนแม่พี่วันศุกร์ พอพี่วันศุกร์เสีย พี่โด่งเลยมาดูแลแม่พี่วันศุกร์แทน ทำให้ได้เจอกันบ่อยๆ ก็เลยสนิทกัน”

คำตอบที่ได้ทำให้ดารีกาพยายามย่นตัวลุกขึ้นนั่ง จนคนยืนอยู่ต้องเข้ามาช่วยพยุง

“ใจเย็นๆ ค่ะพี่จันทร์”

“พี่ไม่เป็นไรค่ะ” ถึงจะมึนหัวอยู่มากก็พยายามตั้งสติให้มั่น คคว้ามือเล็กมาเชย้า “น้องหลิวสนิทกับวันศุกร์หรอค่ะ”

“ค่ะ ตอนเด็กๆ เจอกันบ่อย” แม่จะตกใจ แต่อันนา ก็ตอบไปตามตรง

“แล้ววันศุกร์เสียเพราะอะไรหรอค่ะ” ดารีการอฟังคำตอบอย่างลึนระทิก ในฐานะที่มารดาเป็นเพื่อนสนิทกันอาจจะเคยพูดถึงเรื่องนั้นกันบ้าง

“เหมือนจะเกิดอุบัติเหตุค่ะ หลิวก็ไม่แน่ใจ คือมันผ่านมานานแล้วอะค่ะ”

“ไม่ได้ถูกฆาตกรรมหรอค่ะ” ดารีกาหลุดปากถามออกไป ทำเอาคนฟังหน้าตาตื่น

“หา! ไม่ใช่ค่ะ พี่จันทร์ไปฟังมาจากไหนกันค่ะ”

คำตอบที่ได้ทำให้คิดได้สองอย่างคือ อันนาไม่รู้จริงๆ หรือไม่ดันหนักิหาเรื่องให้เธอ

“พี่โด่งบอกพี่จันทร์แบบนั้นหรอค่ะ”

“ปะ...เปล่าค่ะ พี่คงจำผิดไป” เธอตอบปิด เพราะยังไม่รู้แน่ชัดว่าความจริงคืออะไรกันแน่

“เห็นพี่โด่งบอกว่าพี่จันทร์เป็นเพื่อนร่วมชั้นตอน ม. ๖ ช่วงนั้นคงมีข่าวซุบซิบเยอะสินะค่ะ”

คนฟังพยักหน้าซ้ำๆ ไม่อาจบอกความจริงได้ว่าเธอไม่รู้อะไรเลย
ต่างหาก

“แล้วตอนนั้นพี่วันศุกร์เป็นยังไงบ้างเธอคะ หล่อมากเลยใช่ไหม”

ดาริกายามนึกย้อนความทรงจำถึงบุคคลที่ถูกเอยถึง สิ่งที่ได้
มีเพียงใบหน้าสดใส ลักยิ้มมุมปากสองข้าง และรอยยิ้มที่เป็นมิตร “เหมือน
จะใช้ นะคะ ดูเป็นคนใจดีมากๆ”

“ใช่ไหมล่ะคะ เอ้อ ไม่น่าอายุสั้นเลย ไม่งั้นหลิวคงแต่งงานไปตั้งแต่
เรียนจบแล้ว ว่าที่เจ้าบ่าวหลิวเลยนะคะนั่น” อันหากว่าที่เล่นที่จริง คง
เพราะความสูญเสียผ่านไปนานมากแล้ว พอเอยถึงก็ไม่ล้นคลอนจิตใจนัก

ดาริกายอมรับ ดูเหมือนคนที่จะคลายความสงสัยได้มีเพียงต้นหน ช่วง
ค่านั้นจึงลองส่งข้อความหาเขา แต่ก็ไม่มีใครอ่าน เธอพยายามรอสายใจเย็น
จนหายดีออกจากโรงพยาบาล จนกลับมาทำงานก็ไม่มีเคลื่นไหวใด
ถามอันนั้นก็บอกแต่เพียงว่าช่วงทำงานน่าจะไม่ว่างพกวโทรศัพท์ ต้องมีเรื่อง
ด่วนถึงแจ้งผู้จัดการไว้ได้ ซึ่งแน่นอนว่าเรื่องของเธอไม่ใช่เรื่องด่วนอะไร
จริง!

เสียงโทรศัพท์ในบ่ายวันพฤหัสบดี ดังสติที่เหม่อลอยของดาริกาให้
ตื่นรู้ขึ้นมา พอเห็นหมายเลขปลายสายก็ถอนหายใจก่อนหนึ่งรอบ

“สวัสดีค่ะ” เธอส่งเสียงไปจากนั้นก็ฟังอย่างเดียว โรงพยาบาลของ
พ่อเลี้ยงที่เธอไปตรวจร่างกายโทร. มาแจ้งว่า ร่างกายเธอแข็งแรงสมบูรณ์ดี
มีเลือดลอยจากการพักผ่อนน้อยแต่ไม่เป็นปัญหา สามารถบริจาคไตได้ ซึ่ง
ก็ออกหมายนัดมาเรียบร้อยคืออีกสามเดือนข้างหน้า “ขอบคุณค่ะ” เธอเอย
ปิดท้ายก่อนวางสายไป กระตุกยิ้มเยาะให้ตัวเองอย่างอดสมเพชไม่ได้
มารดาไม่สนใจ อยู่ตัวคนเดียว ยังจะใจบุญบริจาคไตให้น้องสาวต่างบิดาที่
เห็นหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้งอีก

วางสายจากโรงพยาบาลไปไม่นานเท่าไร โทรศัพท์เธอก็ดังขึ้นอีก
คราวนี้ปลายสายบ่งบอกว่าเป็นเบอร์ส่วนตัวจึงกดรับ เพราะอาจจะเป็นสาย

จากต้นหนที่ร้อมมาหลายวัน

“สวัสดีค่ะ” เธอกรอกคำทักทายเหมือนเดิม แต่ปลายสายกลับเป็นเสียงผู้หญิงที่ร่าเริงกว่าปกติ

“จันทร์เธอลูก สบายดีไหม”

ดารีกาส่งเสียง ฮี! อย่างกลืนไม่อยู่ “ฉันได้รับสายจากโรงพยาบาลแล้วค่ะ ไม่ต้องห่วง ฉันไปตามนัดแน่นอน สวัสดีค่ะ” เธอกดวางสายไปทันที ไม่อยากฟังน้ำเสียงตลกดีใจ หรือความห่วงใยใดๆ ทั้งนั้น

“พี่จันทร์คะ”

ชื่อที่ถูกเรียกในระยะใกล้ทำให้เธอรีบปาดน้ำตาออกจากใบหน้า

“สีหน้าพี่จันทร์ดูไม่ดีเลย เป็นอะไรหรือเปล่าค่ะ” เป็นความห่วงใยจากอันนา ที่หลายวันนี้แะเวียนมาถามไถ่เธอเสมอ

“พี่รู้สึกไม่สบายนิดหน่อยนะคะ” ดารีกาตอบไปตามตรง ไร้เหตุผลจะปิดบังความอ่อนแอ

“ฉันกลับบ้านก่อนดีไหมคะ เดี่ยวหิวให้คนขับรถไปส่ง”

ดารีกาก็มองงานบนโต๊ะก่อนเป็นอันดับแรก ทว่าจิตใจก็ไม่พร้อมจะทนนิ่งต่อไป “ฉันพี่ขอลางานนะคะ”

“ได้เลยค่ะ เดี่ยวหิวโทร. บอกคนขับ...”

“ไม่ต้องค่ะ พี่กลับเองได้” ดารีกาไม่ยากรบกวน ถึงจะอ่อนไหวแต่ก็ไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น เธอยืนหยัดมาโดยลำพังกว่ายี่สิบปีแล้ว

“ไหวแน่นอนค่ะ” อันนายงถามย้ำ ด้วยสีหน้าห่วงใย

“แน่ใจค่ะ ฉันพี่ขอลาหยุดจนถึงจันทร์หน้าเลยนะคะ”

“ได้เลยค่ะ ถ้ายังไม่ดีขึ้นจะลาต่อก็ได้ เดี่ยวหิวจัดการทางนี้ให้เอง”

ดารีกากล่าวขอบคุณ นี่คงเป็นข้อดีข้อหนึ่งของการสนิทชิดเชื้อกับผู้บริหารกระมัง เคยได้ยินมาว่า ‘เส้นสาย’ ถ้ามีก็ใช้บ้างก็ได้ ถ้าไม่เบียดเบียนคนอื่นจนเกินไป ที่ผ่านมาเธอก็ทุ่มเทกับงานจนแทบไม่เคยลาหยุด ถือว่าลาวันนี้เป็นการชดเชยแล้วกัน